

سی غزل سیاسی

برای شهیدان وطن (وطنیه)

امروز درد استخوان سوز وطن را، با قلب بریان، دیده‌ی تر می‌نویسم
پنهان ز چشم شحنگان... نه! آشکارا! از عشق سوزانم به کشور می‌نویسم
از تخت جمشید و چغازنبیل و ایلام، از توس و شوش و شوشتر، تبریز و بسطام
از خون پاک آن همه سرباز گمنام، از مرزداران دلاور می‌نویسم
از رستم و زال زر و از زابلستان، از آرش و از کاوه، از بلخ و بدخشان
از داریوش و کورش و جیرفت و انشان، زین خطه‌ی فرهنگ‌پرور می‌نویسم
صد قرن تاریخ غرورانگیز ایران، زرتشت و مانی، پهلوانان و دلیران
از رستم دستان و از سام نریمان، گیو و سیاوش، توس و نوذر می‌نویسم
از ابن‌سینا و ابوریحان و صدرا، از رودکی‌ها، بیهقی‌ها، مولوی‌ها
فردوسی و سعدی و خیامی و نیما، وز حافظ رند قلندر می‌نویسم
صد قرن تاریخ وطن افسوس، افسوس، هر قرن از سویی قرین رنج و کابوس
درد دلم را از افول فرّ و ناموس، هر قرن بعد از قرن دیگر می‌نویسم
از حمله‌ی اعراب و تاراج مداین، از غارت چنگیز و تیمور خاین
از قتل عام بیهق و ترشیز و قاین، از جنگ دارا و سکندر می‌نویسم
یادآورم هر دم شهیدان وطن را، جان بر کفان گشته‌ی خونین کفن را
مختاری و پوینده، یاران کهن را، و ز دشنه‌ی در قلب فروهر می‌نویسم
درد وطن دارم «امین» ای داد! ای داد! از دست مستی بی‌وطن، فریاد! فریاد!
ریزی اگر خون مرا جلا! جلا! از دشنه و چاقو و نشتر می‌نویسم